

Părtășia

G. André

© 1991 GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

„Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru" (1 Corinteni 1.9).

„părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos" (1 Ioan 1.3).

„Dacă umblăm în lumină... avem părtășie unii cu alții" (1 Ioan 1.7).

Cuprinsul

Introducere

I. Părtășia cu Tatăl și cu Fiul

II. Părtășia cu Domnul

III. Părtășia frățească

IV. Părtășia în slujire

Concluzie

Introducere

Ce este părtășia?

Părtășia creștină are un aspect dublu.

1. Ea este mai întâi „o parte comună cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, rod al asocierii noastre cu Ei” (N.R.)

- Hristos ni-L descoperă pe Tatăl, El ne dă aceeași parte cu El în dragostea Tatălui. Avem astfel părtășie cu Tatăl prin Fiul. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu”, ni se spune în Ioan 1.18, dar, lucru extraordinar, „Unicul Său Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. Același gând se regăsește în Matei 11.27: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, în afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere”.

- Dar și Tatăl ne-a dat pe Fiul Său, pentru ca noi să avem aceeași parte cu El, în toate lucrurile Sale. „Acesta este Fiul Meu preaiubit... de El să ascultați” (Matei 17.5).

Multe persoane L-au văzut pe Domnul Isus pe pămînt; pentru unii El era un profet, pentru alții era tîmplarul, iar pentru alții era Nazarineanul; dar unii, ai căror ochi ai inimii au fost luminați de harul lui Dumnezeu prin credință, au putut zice: „Noi am privit slava Sa, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14). Astfel, noi putem avea părtășie cu Fiul, prin Tatăl. Acest privilegiu umplea atît de mult inima apostolului Ioan, încît la sfîrșitul vieții sale el scria: „Deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este chiar cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1.3-4).

2. Părtășia este și „o comuniune de gânduri, de afecțiuni, ale acelorași inimi pentru aceleași obiecte”. Este bucuria în comun pe care o au aceleași persoane pentru anumite lucruri, cînd aceeași dragoste stăpînește în inimi.

Această comuniune de gîndire este pentru credincios, mai întâi „verticală” cu Domnul Isus, individuală sau colectivă; ea este apoi „orizontală”, adică între copiii lui Dumnezeu, în relațiile frățești, în slujirea Domnului și mai ales, în mod colectiv, în tot ceea ce este legătură cu Hristos și cu lucrarea Sa.

I. Părtășia cu Tatăl și cu Fiul

Subiect de nepătruns! Noi nu-l putem înțelege, decât într-un duh de supunere și de adorare. Totuși, nu odată, Cuvîntul într-o oarecare măsură ni-l de-coperă, pentru ca inimile noastre să fie copleșite...

Geneza 22 ne dă o ilustrare despre faptul acesta. Urcînd pe muntele Moria, tatăl și fiul „mergeau amîndoi împreună”.

Mielul devine obiectul discuției lor. Cel ce va veni nu era încă arătat, dar credința îl întrevedea și, în această imagine a realităților viitoare, o concluzie se impunea din nou: „Ei mergeau amîndoi împreună”. Era o imagine a părtășiei Tatălui cu Fiul, privind lucrarea care se va înfăptui într-o zi.

În patru ocazii, Cuvîntul ne spune că „Tatăl iubește pe Fiul”, deci este o relație de dragoste, de părtășie intimă în sînul Divinității.

a. În veșnicie

De trei ori se deschide în Cuvîntul lui Dumnezeu ca „o fereastră” spre ceea ce a avut loc „înainte de întemeierea lumii”.

În rugăciunea Sa (Ioan 17), Domnul Isus spune: „Tată, Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (versetul 24). În afara timpului, înainte ca noi să existăm, din veșnicie „Tatăl îl iubește pe Fiul”. În sînul acestei părtășii preferite se stabilește Mielul care este „cunoscut înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1.20).

Răscumparații care vor fi beneficiarii acestei mîntuirii minunate sînt „aleși în El înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4). În această slavă pe care Fiul o avea pe lîngă Tatăl înainte ca să fi fost lumea (Ioan 17.5) a fost arătată înțelepciunea lui Dumnezeu cea tainică... spre slava noastră, mai înainte de veacuri (1 Corinteni 2.7).

Harul pe care Fiul trebuia să-l descopere într-o zi ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de a exista timpul (2 Timotei 1.9), în El a fost descoperită viața veșnică pe care Dumnezeu... a făgăduit-o înainte de vremurile timpului (Tit 1.2).

Psalmul 40 exprimă profetic hotărîrea Fiului de a înfăptui ceea ce era scris despre El „în sulul cărții”, planurile veșnice ale lui Dumnezeu. „Iată, Eu vin”. Ce cuvinte folosește El pentru a indica această venire? „Tu Mi-ai străpuns urechile” (versetul 6). Era ascultarea desăvîrsită a Aceluia a cărui ureche, cînd va parcurge cărările pămîntului, va fi deschisă în fiecare dimineață pentru a asculta cum ascultă, niște ucenici (Isaia 50.4). Era urechea care mai tîrziu avea să fie „străpunsă”, așa cum se petrecea în Exodul 21 cu robul care, din dragoste pentru

stăpînul său, pentru soția sa și pentru copiii săi, voia să rămînă pentru totdeauna cu ei.

În această veșnicie preafericită, în care Fiul era pe lîngă Tatăl, după cum este descris în Proverbe 8, ca Fiu al Său, se precizează și părtășia care-I unește în creație. El era în același timp „maestrul” Său (Proverbe 8.30). „Căci din El, prin El și pentru El sînt toate” (Romani 11.36). „Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El” (Coloseni 1.16).

În această bucurie a părtășiei care-L unea pe Tatăl cu Fiul, „partea locuită a pămîntului Său” (rotocolul pămîntului) (Proverbe 8.31) ocupa un mare loc.

b. Iesit-Trimis-Venit

Dar a venit momentul în care unicul Fiu care este în sînul Tatălui (expresie de legătură apropiată) a fost făcut cunoscut. Isus însuși spune: „Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: nu am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis” (Ioan 8.42). Trebuia să aibă loc întruparea Lui, pentru ca părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul să devină posibilă. În taina Divinătății, Fiul a ieșit de la Tatăl, El a venit în lume (Ioan 16.28). Dar chiar voia Tatălui a fost ca El să vină: Tatăl L-a trimis. „Tu ești Fiul Meu”, spune vocea divină, care adaugă: „Astăzi Te-am născut” (Evrei 5.5).

Dragoste curată, Ființa a Dumnezeului suprem, care, pentru a Te descoperi în însuși Fiul, ai venit în această lume invadată de noaptea păcatului! Ochii noștri au putut să Te vadă și mîinile noastre Te-au atins, au spus apostolii.

c. In viața Sa pe pămînt.

Regăsim expresia „Tatăl iubește pe Fiul” în timpul vieții Domnului pe pămînt (Ioan 5.20). El nu era ca o ființă independentă de Tatăl. Era o perfectă unitate între Ei: „Eu și Tatăl una sîntem” (Ioan 10.20); dar era și o perfectă dependență în poziția de om pe care Fiul o luase: „Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcînd” * (Ioan 5.19).

Isus putea spune: „Mîncarea mea este să fac voia Celui care M-a trimis” (Ioan 4.34). Toată bucuria Sa era de a împlini această voie: „Eu fac totdeauna ce-I este plăcut” (Ioan 8.29). Această dependență se exprimă în rugăciune, așa cum găsim în Evanghelia după Luca în șapte ocazii deosebite. Părtășie fericită cu Tatăl, exprimîndu-se prin fiecare faptă, fiecare cuvînt, fiecare atitudine a Fiului pe pămînt! Prin ascultarea Sa, El dovedește dragostea Sa pentru Tatăl (Ioan 14.31). La 12 ani deja, El voia să fie „în cele ale Tatălui Său” (Luca 2.49). El alunga negustorii din templu, pentru că făceau „din casa Tatălui Său” o casă de negustorie. În această ascultare, El se bucură de părtășia permanentă a Tatălui Său, care nu-L lăsase deloc singur, expresie care se găsește de atîtea ori în Evanghelia după Ioan.

Între Tatăl și Fiul, pe pămînt, era o părtășie a gîndurilor. Astfel, în Ioan 12.27-28, cînd

sufletul Mîntuitorului este tulburat si cînd cere Tatălui să-L scape de acest ceas, dar mai ales să slăvească Numele Său, glasul cerului răspunde: „L-am slăvit si-L voi mai slăvi”.

d. În moartea Sa

Drumul Mielului trebuia să ducă la cruce: „Tatăl Mă iubește pentru că îmi dau viața ca iarăși s-o iau” (Ioan 10.17).

În Ghetsimani nu se putea ca Isus să nu simtă groaza pentru ceea ce îl aștepta, ca El, Cel cu desăvîrșire sfînt, să fie făcut păcat pentru noi. Totuși El a putut spune și a putut repeta, în același gînd cu Tatăl Său: „Tată, dacă nu se poate să îndepărtezi de la Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta” (Matei 26.42).

Prin moartea Sa, El urma să-L slăvească pe Tatăl, să îplinească voia Sa. Și totuși, în întunericul de pe cruce, El a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Sabia se ridicase împotriva Aceluia pe care Domnul îl numește „Păstorul Meu”, Fiul care împărtășea același gînd cu Tatăl în legătură cu turma. „Scoală-te” sabie, asupra Păstorului Meu și asupra omului care îmi este însoțitor” (Zaharia 13.7).

Cel care Se bucurase totdeauna de această părtășie fericită cu Dumnezeu Său, a fost făcut blestem pentru noi (Galateni 3.13). în acele ore de întuneric, micul grup al femeilor care rămăsese aproape de El, „privea de departe”. Și noi să facem la fel, fără a căuta să ridicăm vălul pe care Duhul lui Dumnezeu l-a întins peste prăpastia acelor ore de nedescris.

e. În învierea Sa

În învierea Sa si în slăvirea Sa, Fiul rămîne tinta neschimbată a dragostei Tatălui.

„Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mîna Lui” (Ioan 3.35). El a fost „înviat prin slava Tatălui” (Romani 6.4), terminînd lucrarea pe care Tatăl l-o dăduse de făcut. El a fost slăvit la Tatăl cu slava pe care o avusese înainte de întemeierea lumii (Ioan 17). Dumnezeu „l-a dat slavă”, citim în 1 Petru 1.21. „Dumnezeul meu, nu-mi lua viața la jumătatea zilelor mele”, dar „Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfîrși” (Psalmul 102.24-27).’

Uniți în învierea Sa, noi am fost strămutati în împărăția Fiului dragostei Tatălui (Coloseni 1.13). Acum putem deja, mulțumind Tatălui, să anticipăm în această sferă preafelică, părtășia care va fi partea noastră în veșnicie. Astfel, mai presus de noi, în afara timpului, înainte de noi, „Tatăl iubește pe Fiul”.

Această dragoste a coborît spre noi: „Tu i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” și încă: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi”. Din locul preasfînt unde Tatăl își deschidea inima spre inima Fiului, ne parvine ecoul rugăciunilor Sale: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău si li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în

ei și Eu în ei" (Ioan 17.26). Obiecte ale unei asemenea dragoste, să dorim să fim și noi aici pe pământ, să ne bucurăm de ea și să reflectăm ceva din ea: „Rămîneți în dragostea Mea”, „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții" (Ioan 15.9-13,34).

II. Părtășia cu Domnul

1. Partea noastră împreună cu El

„Părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos”, „... pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (1 Ioan 1.4). Părtășia cu Domnul este partea cea mai înaltă a vieții creștine. Nu s-ar putea, mai ales, să fie vreo strângere laolaltă fără ea. Dorința oricărui credincios care iubește pe Domnul este, desigur, să-L cunoască, pentru ca așa cum spune apostolul, „bucuria să-i fie deplină".

Dar aceasta este și dorința lui Dumnezeu, care din toate timpurile a căutat părtășia cu creatura Sa. El a creat pe om după asemănarea Sa (Geneza 1.27), El împarte cu el stăpînirea: El insuflă în el Duhul Său, astfel ca omul să devină „un suflet viu".

Dumnezeu stă de vorbă cu el, pînă în ziua aceea în care vocea lui Dumnezeu provocă în om frica (Geneza 3.10): prin păcat, părtășia a fost ruptă. După potop, Dumnezeu face un legămînt cu Noe; dar orgoliul omului aduce împrăștierea sa și, după încurcătura de la Babei, orice părtășie este astfel distrusă.

Dumnezeul Atotputernic îl cheamă atunci pe Avraam să iasă din țara sa și din rudenii sa și să face cu el legămîntul promisiunilor. Avraam se bucura de părtășia cu Dumnezeul său, el a devenit „prietenul" Lui. Promisiunile se împlinesc în Israel; însă legămîntul de pe Sinai, făcut între două părți (Exod 19.7-8) este rupt în curînd de popor. Totuși, cuvîntul lui Ieremia arată bucuria care, pentru foarte puțin timp, Domnul o găsește în poporul Său: „Mi-aduc aminte de frumusețea tinereții tale, de iubirea ta cînd erai logodită, cînd Mă urmași în pustie, într-un pămînt nesemănat" (Ieremia 2.2).

Pentru ca părtășia să se poată stabili în mod real, va trebui un nou „legămînt" pentru Israel, legămînt bazat pe sîngele lui Hristos, „sîngele noului legămînt care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor" (Matei 26.28).

Fiul Tatălui, coborît din cer, a devenit pîinea vie „care dă viață lumii" (Ioan 6.33). Important este să mînci din aceasta pentru a avea părtășie cu El. Dar „pîinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii" (versetul 51); și Isus adaugă: „cine mîncă trupul Meu și bea sîngele Meu are viața veșnică" (versetul 54). Trupul Său zdrobit și sîngele

Său vărsat sînt baza veșnic sigură a oricărei părtășii și, pentru a ne bucura de acest prețios privilegiu, trebuie în mod spiritual „să mîncăm” trupul și „să bem” sîngele lui Hristos, să ne hrănim în sufletul nostru cu un Mîntuitor care a murit, ne-a dat viață și ne-a făcut „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1.4).

Moartea împreună cu Hristos este „ușa de intrare” a părtășiei: a fi „identificați” cu El înseamnă a fi una cu El (Romani 6.5). Morți cu El, noi am fost și înviați împreună cu El și așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2; Coloseni 2 și 3). Epistolele ne oferă deplina desfășurare a minunatei poziții pe care Domnul Isus o vestește ucenicilor Săi: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi... voi în Mine și Eu în voi” (Ioan 14.19). Prin moartea Sa, El a adunat într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți (Ioan 11.52). Moartea Sa și învierea Sa sînt baza părtășiei individuale, ele sînt și baza oricărei părtășii colective în sînul familiei lui Dumnezeu: „pentru că și ei să fie una în Noi” (Ioan 17.21).

Decurge de aici că noi, ca și El, nu mai sîntem din lume; apoi, ca și El, fiind trimiși în lume, sîntem și noi ținta urii acestora (Ioan 17.14-16; 15.19,20).

Baza părtășiei pentru orice răscumpărat implică unirea sa cu Hristos mort și înviat. Dar această părtășie de „poziție”, obținută prin credință, trebuie nu numai s-o cunoaștem, ci s-o și trăim.

2. Aceleași gînduri, sentimente, scopuri

Un credincios se poate bucura cu recunoștință și de providența lui Dumnezeu, să-I expună diversele sale nevoi în rugăciune, să-L asculte și să citească atent Cuvîntul Său. Aceasta nu este însă părtășie. Aceasta este legată de prezența lui Dumnezeu, de sentimentul actual al prezenței Sale. Mai multe expresii ale Cuvîntului ne arată ce este părtășia.

a. A merge cu El

În Geneza 5, găsim un om despre care ni se spune că timp de trei sute de ani „a umblat cu Dumnezeu”, părtășie fericită a lui Enoh, care a primit mărturia de a fi plăcut lui Dumnezeu. A-L urma pe Hristos implică dependență, a merge cu El te face să intri în intimitatea Sa, în toate zilele, prin diversele împrejurări ale vieții. Înseamnă și a vorbi cu El, așa cum făcea Moise, care intrînd în cortul întîlnirii asculta mai întîi glasul care-i vorbea de pe capacul ispășirii și apoi, el Îi vorbea (Numeri 7.89). într-o altă ocazie, fața sa „strălucea” pentru că vorbise cu Domnul (Exodul 34.29).

În Evrei 3.14, noi am devenit „părtași ai lui Hristos, „participanți” ai chemării cerești, avînd parte și de disciplina părintească (12.8). În Ioan 15.14, Domnul spune alor Săi: „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”; intimitate cu El în

gîndurile Sale și în acelea ale Tatălui.

El vrea să împărtășească pacea Sa cu prietenii Săi: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14.27); tot așa, bucuria Sa: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină” (15.11).

A merge cu Domnul, deci, implică legături de intimitate cu El, ca un fiu cu tatăl său; înseamnă și a lua jugul Său asupra noastră, a merge în același pas cu El, nu mai repede, nici mai încet, ci a răspunde îndemnului din Mica 6.8: „Ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?”

b. A rămîne în El (Ioan 15.4-8)

Prin imagina mlădițelor care nu pot trăi despărțite de viță, Domnul vrea să ne facă să înțelegem ceea ce El exprimă cu puțin înainte: „Voi în Mine și eu în voi”. Apostolul, la rîndul său, poate zice: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2.20).

Din această unire esențială provine orice roadă, căci „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”. Decurge de aici această parte minunată: „Rămîneți în dragostea Mea” (Ioan 15.9). Care este măsura acestei dragoste? „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi”.

Dacă în viața cuiva nu este manifestată nici o roadă, ne putem întreba dacă el rămîne în Hristos: „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască așa cum a trăit El”. Și apoi: „Dacă rămîneți în Mine și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vă va fi dat” (Ioan 15.7); de aici decurge asigurarea ascultării unei rugăciuni formulată în părtășie cu Domnul și în conformitate cu Cuvîntul Său.

c. A te bucura cu El

„El, care n-a cruțat pe Fiul Său — ne spune Romani 8.32 — cum nu ne va da fără plată împreună cu El, toate?” „Dumnezeu ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6.17), pentru a ne bucura de ele împreună cu Hristos. Aceste „toate lucrurile” sînt înainte de toate lucrurile de sus, la care sîntem îndemnați să gîndim și în care ne putem pune încrederea (Coloseni 3.1-3), acestea sînt atîtea binefaceri pe care Dumnezeu le seamănă pe drumul nostru, primite cu recunostință și a căror bucurie este cu atît mai reală cu cît ea este împărtășită cu Domnul.

Ce bucurie să te bucuri cu Păstorul care a adus oaia pierdută, cu femeia care a găsit dragma, cu Tatăl care și-a regăsit fiul (Luca 15), părtășie de dragoste cu Cel care caută și care găsește!

Cu El, credinciosul va fi fericit să vegheze și să-L aștepte. El însuși așteaptă cu răbdare clipa când va veni să-Și ia Biserica. „El are o îndelungă răbdare față de voi și dorește ca nici unul să nu piară” (2 Petru 3.9). El socotește că în părtășie cu El, noi vom ști de asemenea „să păstrăm cuvântul răbdării Sale” (Apocalipsa 3.10), așteptând ziua când vom fi primiți în locurile cerești, prin dragostea unui Prieten cunoscut de „mult timp”.

d. A suferi împreună cu El

A fi unit cu un Hristos respins și disprețuit de lume nu se poate să aducă decât suferință. Este împotrivire din afară, sînt prigoniri pe care le-au îndurat credincioșii de-a lungul vremurilor și chiar și azi (Romani 8.17; 2 Timotei 2,12). Este și împotrivire din lăuntru, oricît de neînțeleasă ar părea ea, așa cum a cunoscut-o apostolul Pavel la Corint sau în Galatia („M-am făcut oare vrăjmașul vostru pentru că v-am spus adevărul?” Galateni 4.16). Așa cum Domnul a întâmpinat neînțelegerea ucenicilor Săi, tot așa și credinciosul care-L iubește o va întâlni uneori, pe aceea a fraților săi. După exemplul Stăpînului său, el va suferi într-un mediu dușmănos, într-o lume de păcat cu toate consecințele sale dureroase. Pentru a nu șovăi, să ne amintim îndemnul apostolului: „Uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Evrei 12.3).

Orice suferință nu decurge numai din împotrivire, ea poate veni, între altele, din boală. Ce mesaj au transmis surorile din Betania lui Isus, chemîndu-L în ajutorul lui Lazăr? „Cel pe care îl iubești este bolnav” (Ioan 11). În boala sa și în suferința pe care o aducea boala, Lazăr era conștient de dragostea Domnului Hristos. Cît ajutor primim, incluzîndu-L pe Hristos în suferința noastră!

În Psalmul 23.4, oaia trebuie să străbată valea umbrei morții, loc întunecos unde nu se vede bine, dar o Prezență o umple: „Tu ești cu mine”. Un toiag poate atinge oaia îngrijorată, ca s-o liniștească. Și iată că la ieșire din vale, ea întâlnește o masă pregătită, cu hrana de care se va bucura în părtășia Păstorului său.

În doliu, ce părtășie profundă poate trăi credinciosul, cu Cel care este aproape în tot ceea ce li se întîmplă alor Săi. Maria nu merge la mormînt pentru a plînge. Ea vine „la picioarele lui Isus”. Și ce face El însuși? „Isus plîngea”.

e. A fi slăvit împreună cu El

Din suferința cu Hristos și pentru Hristos decurge slava cu El: „Bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui” (1 Petru 4.13; 5.1). „Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4.17).

3. Este posibilă această părtășie?

Ea este vitală, esențială, dar poate fi necunoscută sau nerecunoscută, întreruptă sau rău realizată.

a. Care îi sînt mijloacele?

Înainte de toate este lucrarea Duhului Sfînt. El este Acel „un alt Mîngîietor”. Domnul plecînd, Duhul a fost trimis pentru a aminti toate lucrurile pe care le spusese Isus (Ioan 14.26) și să ne facă să-L vedem, să-L contemplăm în viața Sa, în mersul Său, de-a lungul paginilor Evangheliilor. El „mărturisește despre El” (Ioan 15.27): Faptele Apostolilor ne arată această mărturie făcută Domnului Isus de către ucenicii pe care Duhul Sfînt îi calificase pentru aceasta. Apoi El ne învață, El ne conduce în tot adevărul. El ia din ce este al lui Hristos, pentru a ne comunica (Ioan 16): Duhul Sfînt a inspirat epistolele, pentru a ne face să intrăm în toate rezultatele lucrării lui Hristos și a ne face să realizăm împreună cu El o părtășie adîncă, potrivit gîndurilor Sale.

Duhul Sfînt mărturisește „împreună cu duhul nostru” că sîntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8.16). El este un Duh de infiere, prin care strigăm „Ava” adică „Tată!”

Mai mult, El pune în valoare Cuvîntul lui Dum-nezeu și-l face viu, lucrător, precis. Citind un capitol, așa cum a fost scris, să ne întrebăm dacă în acest capitol se găsesc:

- un exemplu de urmat,
- o poruncă de păzit,
- o greșeală de evitat,
- un păcat de judecat sau de părăsit,
- o promisiune de obținut,
- un gînd nou cu privire la Domnul Isus sau la Tatăl.

Putem astfel „să-L cunoaștem pe El”, să intrăm în gîndurile Sale, să avem cunoașterea reciprocă, potrivit celor scrise în Ioan 10.14: „Eu cunosc pe cele ce sînt ale Mele (oile Mele) și sînt cunoscut de cele ce sînt ale Mele, așa cum Tatăl Mă cunoaște pe Mine și cum Eu cunosc pe Tatăl”. Cuvîntul ne învață să „cercetăm ce este plăcut înaintea Domnului” (Efeseni 5.10) și

„să ne silim" să-I fim plăcuți (2 Corinteni 5.9).

Psalmistul se ruga: „Inima îmi zice din partea Ta": „Caută Fața Mea"; și „Fața Ta, Doamne, o caut!" (Psalmul 27.8). David îl învață pe Solomon: „Dacă Îl vei căuta, El Se va lăsa găsit" (1 Cronici 28.9). Ne trebuie timp și energia necesară pentru a da la o parte ceea ce ar împiedica această căutare a feței Sale.

„Un lucru știu", spunea orbul, „un lucru fac", scria apostolul, „îți mai trebuie un singur lucru" afirma Isus.

b. Piedici

Părtășia înfîlnește piedici. Dușmanul stie foarte bine să le găsească. Dumnezeu nostru este dragoste, dar El este și lumină și cere sfințenia de la ai Săi. Unul dintre cele mai mari obstacole este voința proprie opusă voii lui Dumnezeu. Nu în-seamnă că trebuie disprețuite aptitudinile naturale pe care Dumnezeu ni le-a încredințat, dar să le punem la dispoziția Domnului. Cine conduce în mine? Apostolul rezumă lucrul acesta în cuvintele: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine" (Nu mai sînt eu, ci Hristos).

Această voință proprie poate fi conștientă să nu facă ceea ce nu este după gîndul lui Dumnezeu; ea poate decurge și dintr-o necunoaștere de care sîntem responsabili sau din influența altcuiva de care sîntem atît de ușor antrenati. Foarte adesea prevalează nepăsarea și indiferența, din care ne oferă un exemplu logodnica din Cântarea Cântărilor (5.2-3), ea găsea prea greu să se scoale și să se îmbrace atunci cînd preaiubitul ei bătea la ușă. Cînd în sfîrsit ea se hotărăște să deschidă, el trecuse mai departe!

Cum să evităm ca voința noastră proprie să nu întrerupă părtășia dorită cu Domnul? — „Trebuie ca El să crească și eu să mă micșorez" (Ioan 3.30).

Greșeli nejudicate și nemărturisite sînt foarte adesea o piedică în lucrarea Duhului Sfînt pentru a produce părtășia cu Dumnezeu, greșeli de care, poate, nu ne-am dat seama, dar care „întristează" pe divinul Mîngîietor (Efeseni 4.30).

Sînt lipsuri cărora nu le-am dat importanță sau — ceea ce este mai grav — pe care multă vreme nu am vrut să le recunoaștem, nici față de Domnul, nici mai ales față de cei pe care i-am rănit. Din cauza aceasta rugăciunea este împiedicată: „Cînd vă rugați, să iertați tot ce aveți împotriva cuiva, pentru ca Tatăl vostru, care este în ceruri, să vă ierte greșelile". Și Isaia 59.1-2 ne spune: „Iată, mîna Domnului nu s-a scurtat ca să mîntuiască, nici urechea Lui nu este prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre au făcut o despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să vă asculte".

Tovărășii care-L exclud, prietenii pe care le căutăm și care tind să ne pună sub un jug nepotrivit sînt de asemenea obstacole în calea părtășiei (1 Corinteni 6.14); tot așa, iubirea față de lume este opusă dragostei față de Tatăl (1 Ioan 2.15). Noi nu sîntem din lume, chiar dacă sîntem „trimiși în lume”; contactele noastre cu lumea sînt frecvente, dar este altceva atunci cînd inima noastră este angajată și „iubim” lumea. Și ce este cu „poftele care se războiesc cu sufletul” (Petru 2.11) și de care apostolul ne îndeamnă să ne ferim? Efeseni 5.11 subliniază: „să nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întinericului”.

În sfîrșit, lipsa de timp ne împiedică foarte adesea să ne bucurăm de părtășia cu Domnul, să o cultivăm și să-I permitem să o restabilească. Prea multe lucruri invadează viața; în afară de lucrul zilnic, chiar în lucrarea Domnului te poți lăsa absorbit de activitate; o culcare fîrzie, un somn insuficient vor restringe la minimum minutele de dimineață la picioarele Sale. „Să mai dorm puțin, să mai ațipesc puțin, să mai încrucșez mîinile puțin, ca să mă odihnesc! Și sărăcia vine peste tine pe neașteptate, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat” (Proverbe 24.33-34).'

c. Restabilirea

Părtășia a fost întreruptă. Trebuie atunci să te resemnezi, să rămîi în această stare?

Cuvîntul este foarte clar și simplu: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9). Noi putem fi asigurați de iertare și de curățire, dar trebuie să fie realizat ce e spus mai înainte: Dacă ne mărturisim. Este experiența Psalmului 32 și a Psalmului 51. David nu regăsește acces la rugăciune decît după ce a făcut cunoscut păcatul său Domnului (Psalmul 32.5-6). În două rînduri el cere lui Dumnezeu: „Șterge... spală... curăță”, apoi adaugă: „Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii” și termină atunci psalmul cu o notă de laudă (Psalmul 51).

Noi nu sîntem lăsați în seama noastră pentru asemenea restabilire. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2.1-2). Domnul a ilustrat această curățire prin spălarea picioarelor în Ioan 13, unde El spune lui Petru, care se opunea la aceasta: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine” (Ioan 13.8). Picioarele murdare trebuiau spălate de Isus, de Domnul, înainte ca El să poată înlesni intrarea ucenicilor în locul sfînt, din capitolele 14-16 și în locul prea sfînt din capitolul 17, unde El își varsă inima înaintea Tatălui.

Dumnezeu Se servește astfel de încercare pentru a reface părtășia. David a trăit lucrul acesta la Țiclag. El hotărîse „în inima sa” să fugă la filistenii și are aici diverse experiențe dureroase. Găsește incendiat orașul pe care i-l dăduse împăratul Achiș, dușmanii săi duseseră captivi pe

femeile și pe copiii săi și pe unii din tovarășii săi. „Atunci David și poporul care era cu el au ridicat glasul și au plîns pînă n-au mai avut putere să plîngă... David a fost în mare strîmtorare... Dar David s-a întărit în Domnul, Dumnezeul său" (1 Samuel 30.4-6). În neliniștea lui, gîndurile îi revin la Dumnezeul său și părtășia este restabilită. El regăsește putere. Îl întreabă pe Domnul și merge spre victorie.

Frații lui Iosif au cunoscut aceeași situație. Mai mult de douăzeci de ani au trecut de cînd l-au vîndut pe fratele lor. Iosif, imagine a lui Hristos, îi face să treacă prin diverse încercări care lucrează la conștiința lor, pînă cînd li se descoperă. Ce măreață restituire a părtășiei, cînd, în sfîrșit, ei își recunosc greșeala: „A sărutat pe toți frații săi și a plîns cu ei. După aceea, frații lui au stat de vorbă cu el" (Geneza 45.15).

Mai înainte, între ei era un interpret: nici o intimitate nu se putea realiza; după mărturisirea și pocăința care a însoțit-o, ei au regăsit toată dragostea fratelui mai mic și, într-o fericită părtășie, puteau vorbi direct cu el.

Și în Psalmul 84, sufletul „dorește și tînjește" cînd se îndreaptă spre „altarele" Domnului, părtășia este restabilită pe baza jertfei lui Hristos (altarul de aramă) și a mijlocirii (altarul de aur), drumul spre locul sfînt este regăsit: „Ferice de cei care locuiesc în casa Ta, căci ei Te vor lăuda neîncetat".

III. Părtășia frățească „...pentru ca și voi să aveți părtășie cu noi".

Isus este legătura pe care nici o distanță nu o poate rupe, nici orice apropiere n-o poate realiza și care, binecuvîntat să-I fie Numele, va dura în veci.

În Geneza, părtășia se realiza individual și, într-o măsură, în sînul familiei. În Exodul 12, avem un nou început care duce la părtășia poporului lui Dumnezeu, bazată pe răscumpărare. Se mînca mielul fript în case, la adăpostul sîngelui plasat în exterior. Dar apoi se constată că această părtășie se realizează departe de locul sfînt. A trebuit ca „Cuvîntul să devină trup" și ca Jertfa ispășitoare să suporte trei ore de întuneric, părăsită de Dum-nezeu, pentru a ajunge la înviere, cînd Isus trimite fraților Săi mesajul minunat:

„Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru".

Familia lui Dumnezeu este atunci constituită în mod real. În contemplarea persoanei lui Hristos, ea realizează părtășia cu Tatăl și cu Fiul și între frați, într-o bucurie desăvîrșită (1 Ioan 1.4).

Părtășia cu Dumnezeu a fost numită „verticală", în timp ce părtășia frățească este „orizontală", simple expresii practice, clare prin ele însele. Subliniind valoarea acestei părtășii

frățești, Ecclesiastul 4.9 spunea deja: „Mai bine doi decât unul... și funia împletită în trei nu se rupe ușor”. Dar părtășia în Domnul este mult mai profundă decât simpla prietenie, ea decurge dintr-un fundament inalterabil pentru credincios.

1. Partea noastră comună (Efeseni 4.4-6)

Unitatea Duhului, pe care sîntem chemați „s-o păstrăm prin legătura păcii” are, pentru răs-cumpărați, un triplu aspect. Ea se referă la Duhul, la Domnul și la Tatăl.

Toți răscumpărații au același Tată și fac parte din familia lui Dumnezeu: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1.12,13). Prin nașterea din nou, noi intrăm în această familie a lui Dumnezeu, devenim copiii Săi, frați unii cu alții. Avem dreptul să spunem: „Ava, Tată”, pentru că am primit Duhul de înfiere (Romani 8.15).

„Paternitatea universală a lui Dumnezeu”, așa cum vor unii s-o facă să decurgă din Efeseni 4.6, numind pe toți oamenii „copii ai lui Dumnezeu” — expresie care, fără a vorbi de Ioan 1.12, epistolele o rezervă numai răscumpăraților (vezi Romani 8.14,16,17; Galateni 3.28; 1 Ioan 3.1-2,10) - nu este desigur conformă revelației așa cum ne-a dat-o Dumnezeu și riscă mult să ducă la periculoasa doctrină a universalismului, după care toți oamenii, credincioși sau nu, ar fi mîntuiți. Însă „credința” este ansamblul adevărilor descoperite, cu care se hrănește credința personală, care se atașează de Domnul Isus, de lucrarea Sa ispășitoare, de moartea și de învierea Sa.

Nu s-ar putea să ai părtășie cu cineva care nu acceptă lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos pe cruce. Toată viața creștinului se desfășoară „în Domnul”, relațiile copiii-părinți (Efeseni 6.1; Coloseni 3.20), între soți (1 Corinteni 7.39); între frați și surori în adunare (Romani 16.2) orice slujbă este „în Domnul” (Coloseni 4.7,17). În toate lucrurile, El este Stăpînul; în relațiile sociale: „Stăpînul lor și al vostru” (Efeseni 6.9) Mai mult încă, în cadrul creștin și în adunare, unde avem să-L recunoaștem ca același Domn al tuturor, al meu și al vostru, cu responsabilitate fie personală, fie colectivă, care decurge din aceasta, vom îndrăzni să spunem ca Lot: „Nu, Doamne...” (Geneza 19.18) sau chiar după exemplul lui Petru: „Nicidecum, Doamne...” (Faptele Apostolilor 10.14)?

Duhul unește pe toți credincioșii într-un singur trup (2 Corinteni 12.13), care cuprinde diferite mădulare — diversitate în unitate — și un Cap glorificat în cer. Trupul lui Hristos nu este o or- ganizație, ci un organism cu toată varietatea vieții. Această unitate nu trebuie creată,

produsă; ea există, fie că noi ne dăm seama sau nu, ea este divină și important este s-o păstrăm.

Totuși nu am ajuns toți la „unitatea credinței și a cunoștinței” (Efeseni 4.13), de aceea scopul slujirii și al darurilor pe care le-a dat Domnul pentru zidirea trupului lui Hristos este de a ne aduce la aceasta. Familia lui Dumnezeu se compune din copilași, tineri, părinți. În privința alergării creștine, avem uneori „un alt gând”, dar aceasta nu ne va împiedica să mergem împreună, așteptând ca Dumnezeu să ne descopere gândul Său (Filipeni 3.15). Va fi totdeauna nevoie să facem progrese. „Cunoaștem în parte”. Cu totul altceva este greșeala privind Persoana și lucrarea lui Hristos și adevărurile fundamentale ale creștinismului, mai ales când o asemenea doctrină este învățată public de către cineva care „o ia înainte” (2 Ioan 1.9-10); în acest caz Cuvântul este categoric, trebuie să te desparti, să nu primești, să respingi. „Oricine o ia înainte și nu rămîne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu”.

2. Aceleași gânduri, afecțiuni, scopuri (Filipeni 2.2; 3.16)

Cum să ne bucurăm împreună de partea noastră comună? Această părtășie frățească, întemeiată pe aceeași viață, același Tată, același Domn, același Duh își are expresia atât în relațiile particulare, cât și în întâlnirea colectivă. Ea nu este bazată pe acordul aceleiași idei sau pe o credință uniformă; pentru că sîntem una în Hristos, avem părtășie unii cu alții, în supunerea la învățătura Duhului, prin Cuvînt; decurge de aici, încetul cu încetul, un același gând.

Părtășia cu Dumnezeu implică faptul ca noi să păzim poruncile Sale (1 Ioan 2.3); părtășia cu Hristos se arată în aceea că umblăm cum a umblat El (versetul 6); părtășia cu frații noștri în lumină se manifestă prin dragoste, avînd împreună același scop: a slăvi pe Domnul și a-L sluji cu același gând (Filipeni 2.2; 3.16).

a. Relațiile individuale

Prietenia în Domnul este o experiență minunată. Ea nu se mărginește la faptul ca unul să dea și altul să primească, unul să învețe și altul să asculte, ci amîndoi dau și primesc, amîndoi discută, vorbesc unul celuilalt despre lucrurile pe care Domnul le-a făcut scumpe inimii lor. Ea se arată în doi sau în cîțiva care să se roage împreună, ca David și prietenii săi, să se încurajeze unul pe altul, ca David și Ionatan, să se zidească unul pe altul, așa cum ne învață 1 Tesaloniceni 5.11, să studieze Cuvîntul împreună... „După cum fierul ascute fierul, tot așa un om învioarează fața prietenului său” (Proverbe 27.17). încurajarea și stimularea reciprocă se realizează între cei care, fiind împreună, îl iubesc pe Domnul. Credincioșia se arată de asemenea: „prietenul iubește în orice timp”, chiar rănile pe care le face sînt credincioșie

(Proverbe 27.6). Blîndețea unui prieten este rodul unui sfat care vine din inimă (versetul 9).

A împărtăși ceea ce ne-a dat Domnul, a privi împreună spre același scop, a merge în același pas la locul de rugăciune, ca Petru și Ioan în Faptele Apostolilor 3.1 sînt arătări ale părtășiei. Ucenicii, cercetați de preoți „revin la ai lor”, împărtășesc cu ei temerile lor, se roagă toți împreună (Faptele Apostolilor 4.23-24).

„Întăriți-vă, deci, mîinile obosite și genunchii slăbiți”, ni se spune în Evrei 12.12. Sînt oi bolnave, obosite, în turma Domnului, altele ar putea să se rătăcească: numai îndemnurile nu le-ar putea aduce la loc, de aceea: „Croiți cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel care șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat”. Sînt exemple de atașament față de Domnul, care, în exercitarea părtășiei frățești, vin în ajutorul altora. Să nu părăsim strîngerea noastră laolaltă, „cum au unii obicei” (locurile goale nu au înlesnit niciodată părtășia), ci să ne îndemnăm unul pe altul la dragoste și la fapte bune (Evrei 10. 25).

Această părtășie frățească întîlnește multe obstacole pe care dușmanul e gata să le găsească.

„Dacă umblăm în lumină... avem părtășie unii cu alții” (1 Ioan 1.7), deci dacă nu umblăm în lumină, părtășia este întreruptă. Ne-am mîniat împotriva fratelui (Matei 5.22), sîntem geloși pe el, l-am vorbit de rău chiar dacă nu l-am insultat, atunci o despărțitură se sapă. 1 Petru 2, care ne sfătuieste să aducem jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu, pune ca o condiție prealabilă de a „lepăda orice vorbire de rău” (defăimare).

Dacă între frați a apărut o distanțare, vom lăsa lucrurile în starea aceasta? Mai întîi, dacă unul se crede lezat, să nu insiste asupra drepturilor sale, nici să nu-l imite pe robul căruia stăpînul îi iertase o datorie de sute de talanți și care-l strîngea de gît pe fratele său care-i datora o sută de dinari, fără a avea „milă de cel care este rob ca și el” (Matei 18.22,23).

Dacă o cere într-adevăr cazul, să ia inițiativa să meargă să-l vadă pe fratele care a păcătuit împotriva lui, pentru a încerca să-l convingă și să-l cîștige (Matei 18.15). Dacă, din contra, îți dai seama că tu însuti ai acționat rău față de fratele tău care are astfel „ceva împotriva ta”, Cuvîntul ne spune: „Du-te, împacă-te cu fratele tău și apoi vino și adu-ți darul” (Matei 5.24).

Iacov 5.16 ne angajează de asemenea să ne mărturisim greșelile unul altuia (mărturisire reciprocă și nu unilaterală, care implică o discreție totală) și mai ales să ne rugăm unul pentru altul, ca astfel să fim vindecați. Cîte „vindecări” s-ar produce în familie, în relațiile particulare, ca și în cele colective, în adunări, dacă, s-ar pune în practică acest îndemn!

Ioan insistă, la rîndul său, asupra acestui lucru: „Dacă vede cineva pe fratele sau făcînd un păcat... să se roage” (1 Ioan 5.16). Să nu te grăbești să mergi să povestești răul constatat, ci să faci din el un subiect de rugăciune, pentru ca Dumnezeu să intervină.

Mai presus de orice, să suportăm și să iertăm și să evităm certurile dintre frați (Geneza 13.8). La sfârșitul unei vieți lungi, un conducător care lucrase mult pentru Domnul, a lăsat într-o scrisoare de adio fraților săi versetul următor: „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” (Coloseni 3.13). Suportarea caracterelor dificile, iertarea greșelilor personale, răbdare față de toți — acestea ni se recomandă în Scriptură.

b. Căsătoria

Apostolul îndeamnă, în concluzia capitolului lung pe care îl scrie Corintenilor despre căsătorie, că ea trebuie să fie o unire numai „în Domnul” (1 Corinteni 7.39). Aceasta exclude orice unire a unui credincios cu un necredincios.

Mai mult, cum să se bucure împreună de părtășie, dacă cei doi nu pot merge pe aceeași cale, fiind împreună moștenitori ai harului vieții, „pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte” (1 Petru 3.7)?

Scopul unei adevărate căsătorii creștine este de a trăi împreună pentru Domnul Isus pe aceeași cale, avînd aceleași gânduri, putînd adora pe Domnul împreună și slujindu-L împreună, rugîndu-se unul pentru altul și așteptîndu-L împreună. Să aștepte în pace pe divinul Stăpîn, cu ochii îndreptați spre veșnicie. Apoi, într-o zi, vîzîndu-L apărînd, să spună împreună: „Iată-L!”

Apostolul insistă și asupra „cinstei” ce trebuie dată femeii, acest aspect, această politețe de toate zilele în viața conjugală.

Ea este un vas mai slab care cere atenție. A fi împreună implică înțelegere, a se ruga împreună: „părtășie”. Este necesară o cunoaștere a complexității caracterului feminin în nevoile sale afective și spirituale. „El o hrănește și o îngrijește cu drag” spune Efeseni 5.29, soțul este responsabil de nevoile materiale ale căminului (deși, după caz și soția poate contribui la aceasta!) și mai ales de nevoile ei spirituale: el va aduce hrana sufletelor din cadrul familiei.

Frumos este exemplul lui Acuila și Priscila, uniți în ospitalitate, în lucrarea Domnului, în învățătura dată acasă celor care aveau nevoie să progreseze în adevăr, în slujirea față de adunarea care avea loc în casa lor; împreună se expuseseră, în favoarea apostolului.

c. Relațiile colective

Adunarea pentru Numele Domnului are ca centru însăși Persoana Sa și prezența Sa, cum citim în Matei 18.20. Ea nu este o asociere de persoane care sînt de acord între ele asupra unui

anumit număr de idei și de doctrine. Ci fiecare din adunare, copil al lui Dumnezeu prin credință, mădular al trupului lui Hristos prin Duhul Sfânt, atras de Numele și de Persoana Domnului, se regăsește în jurul Lui, ca făcînd parte din Adunarea Sa, din Biserica Sa, chiar dacă toți cei care o compun nu sînt prezenți. Aici are loc părtășia cu Domnul și părtășia frățească cea mai profundă.

Această părtășie se traduce prin adorarea în comun, în rugăciune (Matei 18.19) și în adunarea pentru zidire bazată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, oricare i-ar fi forma (1 Corinteni 14).

Lauda în comun are ca bază declarația Domnului înviat: „Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalmul 22.22). Părtășia se realizează aici potrivit celor scrise în Romani 15.6: Pentru ca toți împreună „ca într-un gînd și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”.

Cei care se roagă împreună nu „s-au pus de acord” asupra cutărui sau cutărui subiect de rugăciune, ci, după Matei 18.19, „sînt de acord”, un acord produs de Duhul Sfânt.

În întîlnirea adunării pentru a fi hrănită, 1 Corinteni 14 insistă ca totul să se facă „pentru zidire”, în dependență de Duhul Sfânt, care Se servește de unul sau de altul pentru a exprima ceea ce Domnul vrea să dea pentru binele alor Săi, „pentru ca toți să capete învățatură și totu să fie încurajați” (versetul 31).

Efesenii 4.12 subliniază că darurile conferite de Domnul au ca scop „desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Trebuie să recunoaștem diversitatea darurilor de har, ele nu se limitează desigur la slujirea din Cuvînt și se extind pînă la „ajutorare” și la „facerea milosteniei” (Romani 12.8). Deuteronom 19.14 sfătuiește: „Să nu muți hotarele aproapelui tău”. Fiecare are porția sa de moștenire, fiecare a primit un dar de har; a muta hotarele pentru a-ți mări moștenirea înseamnă a încălca dreptul altuia, înseamnă a restrînge dreptul altora pentru a-l pune în valoare mai bine pe al tău! (2 Corinteni 10.13-16).

Părtășia, în cadrul trupului lui Hristos se arată, între altele, printr-o egală grijă a unora față de ceilalți (1 Corinteni 12.25). Această grijă a unora față de alții se referă atît la frați cît și la surori, ea se va exprima în moduri foarte diverse, după cum va fi fiecare condus de Domnul și va avea pe inimă să răspundă gîndului Său; astfel, într-o părtășie fericită, toți vor beneficia de această grijă.

Părtășia unora cu alții, în frica lui Hristos (Efesenii 5.21) va împiedica pe oricine să-și impună gîndul său și îl va aduce într-o căutare răbdătoare a părtășiei, ținînd cont de gîndurile fraților săi, fiind împreună supuși Domnului și simțindu-se în fața Lui, în prezența Sa, pentru a înțelege gîndul Său.

Mijlocirea reciprocă arătată în Iacov 5.16 sau pentru un frate care a păcătuit, ca în 1 Ioan 5.16 (vezi și Geneza 18.22-23), va contribui să restabilească și să mențină părtășia colectivă.

Dar, mai presus de toate, ca și în relațiile particulare, suportarea și iertarea se impun; tot serviciul pastoral decurge din aceasta: „Să muștrați pe cei care trăiesc în neorânduială, să mîngîiați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători față de toți" (1 Tesaloniceni 5.14).

Cina Domnului rămîne expresia supremă a părtășiei, părtășie a trupului și a sîngelui lui Hristos (1 Corinteni 10.16) și părtășie a unora cu alții; participînd toți la tina și aceeași pîine, exprimăm că formăm cu toți răscumpărații Domnului un singur trup (versetul 17). Dar dușmanul nu va înceta să ridice piedici — deseori foarte practice — la o asemenea adunare.

Cuvîntul insistă mult asupra pericolului orgoliului spiritual. Nu numai acel al lui Diotref, „căruia îi place să aibă locul întîi printre ei", dar și acest duh de stăpînire care poate atît de ușor să se strecoare printre cei care au fost calificați pentru lucrarea și slujirea în adunare (1 Petru 5.3). Pretentia de a ști mai mult decît ceilalți, mulțumirea de sine fac să spună Laodiceei: „Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic" (este o cu totul altă atitudine să apreciezi cu umilință și recunoștință tot ceea ce Domnul a putut să ne facă să cunoaștem din adevărurile Cuvîntului Său și să ne străduim, prin harul Său, să le punem în practică).

O altă piedică a părtășiei este, după Maleahi 3.8-10, de „a nu aduce zeciuiala". Zeciuiala materială pentru întreținerea leviților este ceea ce în timpul harului Evrei 13 numește „a face parte din bunurile voastre", pentru ca, potrivit celor scrise în Galateni 6.6: „Cine primește învățătura în Cuvînt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce învață". Dar îndemnul merge mult mai departe și are toată importanța sa în domeniul spiritual. Cum să vii la închinare cu „coșurile goale" (vezi Deuteronom 26)? Fratele care exprimă lauda adunării prin rugăciune sau indicarea unei cîntări, nu numai el însuși are de adus cele dintîi roade; toți cei care sînt adunați în jurul Domnului pentru adorare vor veghea să aibă inimi care să fi fost ocupate cu El și astfel să aibă ceva de prezentat. Duhul Sfînt va ști, desigur, să deosebească ceea ce este colectiv pe inima adunării și să determine să fie exprimat prin fratele de care Se va servi pentru aceasta. De trei ori este repetat îndemnul: „să nu vii cu mîinile goale înaintea Mea" (Exod 23.15).

În ce privește darurile de har pe care Domnul poate să le fi încredințat, apostolul este foarte clar: „Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul de har pe care l-a primit" (1 Petru 4.10). Din aceasta va rezulta nu o evidențiere a omului, ci „slava lui Dumnezeu prin Isus Hristos" (versetul 11).

Dacă nu aducem zeciuiala, robii Domnului ar putea să fie în nevoie (ca în Neemia 13.10);

leviții părăsiți, fugiseră fiecare la câmpul său; și, spiritual vorbind, nu va fi „hrană în casa mea”, zidirea va fi împiedicată. Dacă părtășia individuală cu Domnul nu este cultivată și nici cea a unora cu ceilalți, cum se va realiza părtășia colectivă în cadrul adunării? A nu veghea la realizarea părtășiei înseamnă pierdere pentru Domnul, pierdere pentru părtășia colectivă și pierdere pentru tine însuși.

Dușmanul, cu șiretlicul său, poate introduce „aluat” în adunare. Este aluatul moral din 1 Corinteni 5, „răul” pe care trebuie să-l „măturați din mijlocul vostru”; este aluat ca învățătură (Galateni 5.9), încă și mai grav prin urmările sale, de care Cuvîntul ne arată în diverse pasaje cum, după caz, trebuie să te curăți și să te speli. Înainte de a ajunge la această extremă, Cuvîntul arată diverse cazuri de „disciplină părintească” de care e bine să se uzeze: în Galateni 6.1, să-l ridici pe cel care s-a lăsat surprins de vreo greșeală; în 1 Tesaloniceni 5.14, să avertizăm pe cei care trăiesc în neorânduială; în 1 Timotei 5.20-21, în cazul unui bătrîn vinovat, să-l convingem în fața tuturor; în Tit 1.11, să facem să se închidă gura flecarilor și amăgitorilor; „să nu învețe pe alții alte învățături”, în 1 Timotei 1.3; în cazul omului sectar, să te depărtezi după prima sau a doua mustrare (Tit 3.10).

Satan este lupul care răpește și împrăștie oile (Ioan 10.12). Nu scapi de el decît rămînînd aproape de Păstor și, prin urmare, cu atît mai mult unii aproape de alții.

IV. Părtășia în slujire

Numeroase îndemnuri ale Cuvîntului pentru mersul creștin pot fi rezumate prin 4 verbe: a iubi, a urma, a servi, a aștepta. Dragostea cîtorva femei pentru Domnul Isus le-a adus la cruce; mai înainte, în Galileea, ele „Îl urmaseră și-I slujiseră”. Însuși Domnul a început să vestească „marea mîntuire”, cei ce-L auziseră mergeau pe urmele Lui și „Dumnezeu întărea mărturia lor” (Evrei 2.3).

Pe acest drum sîntem chemați să slujim „cu toată umilința” (Faptele Apostolilor 20.19), „cu teamă” (Psalmul 2.1), „cu bucurie” (Psalmul 100), „din toată inima noastră” (1 Samuel 12.21), „cu scumpătate și credincioșie” (Iosua 24.14).

Nici o slujbă pentru Domnul nu este roditoare, dacă nu decurge dintr-o părtășie personală cu El. Orice adevărat slujitor va reveni la izvor, cu atît mai mult cu cît el este chemat să dea mai mult: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea... și din inima lui vor curge rîuri de apă vie” (Ioan 7.37-38).

Numai mlădița care rămîne în viță poate aduce rod. „Cine rămîne în Mine și în cine rămîn

Eu, aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15.5). Ieșind din rezerva sa obișnuită, apostolul Pavel ajunge să spună Corintenilor, vorbind despre apostolii care și ei fuseseră activi în lucrul Domnului: „Am lucrat mai mult decât ei toți, dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine" (1 Corinteni 15.10). Acest har fusese răspunsul din gura Domnului său, care nu i-a ascultat rugăciunea repetată de trei ori, pentru ca țepușul să fie scos: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșeste". Orice activitate care nu este rodul vieții de părtășie launtrică, tinde să ne facă să acționăm fără Hristos și să-L substituim cu eul nostru.

O chemare individuală este baza oricărei slujiri, o chemare venind de la Domnul, prin mijloacele pe care El le alege. „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână" (Ioan 15.16). În Isaia 6, după viziunea gloriei Domnului, Isaia este convins de păcatul său, buzele îi sînt curățite și atunci poate răspunde la întrebarea Domnului. „Pe cine voi trimite și cine va merge pentru Noi?" „Iată-mă, trimite-mă!"

Să veghem să nu ne angajăm în vreo slujbă numai pentru că alții o fac sau pentru că aceasta ne atrage. Faptele bune sînt „pregătite mai dinainte", pentru ca să umblăm în ele. Ne revine să le cunoaștem și pe care Domnul ni-l încredințează; aceasta are preț în ochii Săi.

Chemarea lui Dumnezeu nu este legată de situația materială sau socială, nici de calitățile naturale (vezi Ghedeon, Amos, Ieremia), deși Domnul Se poate servi de acestea (Matei 25.15): Petru, obișnuit să arunce undița în mare, devine pescar de oameni. Domnul nu va chema, desigur, să se ocupe de copii, pe cineva care nu este dotat pentru aceasta. Prima reacție la chemarea lui Dumnezeu este adesea teama, neîncrederea în sine. Așa a fost cu Moise, Ieremia, Ghedeon.

Slujitorul, chemat individual este responsabil personal, direct, față de Stăpînul său: „Cine ești tu, care judeci pe sluga altuia? Dacă stă în picioare sau cade este treaba stăpînului său; și va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l facă să stea... Așa că fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu" (Romani 14.4,12).

În Marcu 13.34, stăpînul „arată fiecăruia care este datoria lui" pentru timpul absenței sale. De aceea, slujitorul trebuie să se cerceteze pentru a se prezenta înaintea lui Dumnezeu ca un om aprobat (2 Timotei 2.15).

Apostolul Pavel spune lui Arhip: „Ia seama bine la slujba pe care ai primit-o de la Domnul, ca s-o împlinești" (Coloseni 4.17). Această responsabilitate implică faptul că slujitorul va trebui să răspundă într-o zi de talanții care i-au fost încredințați: după mult timp, stăpînul

robilor vine si face socotelile cu ei.

Chemarea și responsabilitatea slujitorului sînt individuale, totuși Cuvîntul ne arată foarte adesea o fericită părtășie în exercitarea slujbei, fie că e vorba de a duce Evanghelia aproape sau departe sau de a învăța si de a zidi, îndeosebi (1 Tesaloniceii.11) în adunare, unde mai mulți frați pot prezenta Cuvîntul (Faptele Apostolilor' 11.26; 15.32; 1 Corinteni 14.29).

Exemplele abundă, mai ales în Noul Testament. Domnul trimite pe ucenicii Săi doi cîte doi (Marcu 6.7). Barnaba merge să-l caute pe Saul la Tars și amîndoi învață în adunare o mare mulțime, timp de un an întreg. Ei merg împreună să ducă bătrînilor din Ierusalim ajutoarele date de ucenicii din Antiohia (Faptele Apostolilor 11.25-30; 12.25). Mai tîrziu, Duhul Sfînt spune: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat" (Faptele Apostolilor 11.25; 13.2). Barnaba îl însoțește pe Pavel în prima sa călătorie. În ciuda pericolului, ei intră „împreună" în sinagoga din Iconia (Faptele Apostolilor 14.1). Cînd se despart, apostolul îl alege pe Sila (15.40), mai tîrziu pe Timotei, ca să meargă împreună cu el (16.3). Cîți frați au fost cu Pavel în misiunea sa (Faptele Apostolilor 20.4-5), însoțitori pe care-i prețuia și-i încuraja, îi numea împreună lucrători cu el. În majoritatea epistolelor sale, el își alătură pe unul dintre ei pentru a se adresa celor cărora le scria (în afară de epistolele către Romani, Galateni, Efeseni, unde autoritatea apostolică se impune, de asemenea în epistolele personale). A fi doi sau mai mulți implică ajutor și corectare reciprocă. înveți să apreciezi munca altora, fără să-i critici sau să-i vorbești de rău. Servidle sînt și complementare, avînd în vedere diversitatea darurilor pe care Domnul le acordă.

Bineînțeles, Domnul poate trimite și un slujitor singur, ca Petru în cîteva rînduri în Faptele Apostolilor sau pe Timotei la Efes (1 Timotei 1.3), în timp ce în Macedonia, el mergea cu Erast (Faptele Apostolilor 19.22) și la Filipi cu Epafrodit sau puțin timp după el (Filipeni 2.22-23,29).

Evanghelia după Ioan ne dă o istorisire impresionantă de slujbă îndeplinită în doi pentru însuși Domnul. Timp de mai mult de trei ani, Nicodim putuse medita asupra nopții petrecute cu Isus; își amintea, fără îndoială, cuvîntul: „Trebuie ca Fiul Omului să fie înălțat". El se temea totuși de compatrioții săi (Ioan 7.51-52) și nu se dădea pe fată. Iosif din Arimateea era și el ucenic, dar în ascuns, de teama iudeilor. Și iată că la piciorul crucii, amîndoi, care foarte probabil ignorau că și celălalt îl iubea pe Domnul, se regăsesc pentru o slujbă comună. Nicodim aduce aloia și smirna, simboluri ale amărăciunii și ale suferinței. Iosif, care a pregătit mormîntul, aduce pînza de in și giulgiul; amîndoi coboară trupul, îl înfășoară și îl pun în acest mormînt, în care Isus a fost împreună cu cel bogat în moartea Sa.

Dacă, așa cum se întâmplă de multe ori, se stabilește o părtășie binevenită între slujitorii Domnului, este loc și pentru o părtășie atât a adunării cât și a credincioșilor individuali cu acești slujitori.

În Faptele Apostolilor 13.2-3 sînt văzuți con-ducătorii adunării din Antiohia rugîndu-se și postînd la chemarea lui Barnaba și a lui Saul. La întoarcerea din prima lor călătorie, cei doi unesc întreaga adunare pentru a istorisi „tot ce făcuse Dumnezeu cu ei” (Faptele Apostolilor 14.27). Și fac la fel cu ocazia urcării lor la Ierusalim, provocînd o mare bucurie tuturor fraților (Faptele Apostolilor 15.3). Chiar la Ierusalim, ei istorisesc despre „toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul neamurilor” (versetul 12).

Adunările se asociau astfel cu interes și bucurie în lucrarea pe care Domnul o înfăptuia departe, prin slujitorii Săi. Din contră, adunarea nu este chemată să conducă pe slujit ori Domnului. Nu este bine să „îngrădim Duhul lui Dumnezeu”.

Această părtășie a adunării se va putea manifesta în mai multe feluri. Apostolul Pavel amintește par-tea pe care cei credincioși din Filipi o luau la evanghelie: „din prima zi și pînă acum”, adică din momentul întoarcerii lor la Dumnezeu. Ei „luptau cu un suflet pentru credința Evangheliei” (Filipeni 1.27). De cîte ori apostolul solicită rugăciunile adunărilor pentru slujirea sa! Pentru a te ruga cu înțelepciune trebuie să cunoști împrejurările slujitorilor, să te asociezi cu ceea ce fac ei, cu bucuriile lor, să înțelegi tensiunea pe care o produce situația specială de care ei pot fi înconjurați, interogatoriile poliției, perchezițiile, să-ti amintești de vicleniile și de eforturile lui Satan, încercările care pot surveni în împrejurările din familie, pericolele la care slujitorii sînt expuși. În Faptele Apostolilor 12 toată adunarea se roagă pentru eliberarea lui Petru, apoi noaptea sau foarte devreme, dimineața, în casa Măriei „mai mulți erau adunați și se rugau” (versetul 12); nu toată adunarea, deoarece Iacov și frații nu erau acolo (versetul 17). Și Domnul răspunde minunat rugăciunilor adunării și ale acelor care avuseseră pe inimă pe apostolul Său. Dar și slujitorii se roagă pentru adunări. Avem exemplul lui Pavel și al însoțitorilor săi, pe care și-i asociază rugăciunii sale la începutul multor epistole. Coloseni 1.9 și 4.12- 13 arată că Pavel, Timotei și Epafras își alăturau mijlocirile lor în favoarea colosenilor.

Ce mîngîiere găsește apostolul Pavel cînd, obosit și descurajat după o lungă și grea călătorie, se apropie de Roma, unde dorise atât de mult să vină pentru ca „să fim mîngîiați laolaltă în mijlocul vostru fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră cât și a mea” (Romani 1.12). Un mic grup de frați au făcut drum lung din oraș pentru a veni în întîmpinarea sa la Forul lui Apius și la „Cele trei Cîrciumi”. Prizonierul înlănțuit, fără îndoială, avansează încet

pe drum. Iată că el zărește pe cei păcii și a bucuriei lui Hristos. „Rămîneți în dragostea Mea,... vă dau pacea Mea,... bucuria Mea să fie în voi”.

Părtășia este izvorul cel mai adînc al creștinismului practic, prin intimitatea și încrederea de care prin ea ne bucurăm cu Hristos: facem totul cu Hristos și pentru Hristos.

Ea este condiția creșterii noastre spirituale, căci de la ea pornește cunoașterea voii lui Dumnezeu și a persoanei lui Hristos (Romani 12.2,2 Corinteni 3.18).

Indreptînd afecțiunile noastre spre Hristos, părtășia ne desprinde inimile de lucrurile vizibile și le leagă de lucrurile cerești, nevăzute, dar veșnice (2 Corinteni 4.18).

Domnul să ne dea harul să realizăm, prin puterea Duhului Sfînt, condițiile morale — veghere, sfințire, judecată de noi înșine — care ne vor permite să ne bucurăm mereu de părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos și să avem din plin toate binecuvîntările care decurg din aceasta